

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η Παναγία ανοίγει για μας τον ουράνιο δρόμο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων](#)

Με ιδιαίτερη κατάνυξη και μέσα στο κλίμα της πνευματικής προετοιμασίας για τη μεγάλη Θεομητορική εορτή της Κοιμήσεως και της εις Ουρανούς Μεταστάσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, τελέστηκε το εσπέρας της Τρίτης 11 Αυγούστου 2026 η ακολουθία του Εσπερινού και της Ιεράς Παρακλήσεως στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Φυλακτής, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου.

Κατά τη διάρκεια της Ιεράς Παρακλήσεως, αναπτύχθηκε το θεολογικό νόημα της μεγάλης εορτής του Αυγούστου, ενός ολόκληρου μήνα αφιερωμένου στην Παναγία, ο οποίος οδηγεί σταδιακά τους πιστούς προς την κορύφωση της 15ης Αυγούστου.

Όπως χαρακτηριστικά επισημάνθηκε, «μέσα από αυτές τις Ιερές Ακολουθίες, του

Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας της καθημερινής, του Εσπερινού και της Παρακλήσεως, με τα ψάλματα τα οποία έχουν συντεθεί από ευλαβεστάτους πνευματικούς πατέρες και διδασκάλους και έχουν υμνολογηθεί από υμνολόγους και υμνογράφους της Εκκλησίας μας, μας βοηθούν πνευματικά γι' αυτή την προετοιμασία και τον πνευματικό αγώνα».

Παράλληλα, τονίστηκε ότι η εορτή της Παναγίας δεν ολοκληρώνεται στις 15 Αυγούστου, αλλά συνεχίζεται έως την 23η Αυγούστου, οπότε και αποδίδεται η εορτή. «Στα μοναστήρια μας η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου αποδίδεται την 28η και την 30ή, πέρα από την 31η», σημειώθηκε, υπογραμμίζοντας τον ιδιαίτερο χαρακτήρα ολόκληρου του Αυγούστου ως Θεομητορικού μήνα.

Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στην ονομασία της 15ης Αυγούστου ως «Πάσχα του

Καλοκαιριού». Η Παναγία, όπως εξηγήθηκε, δεν οδηγείται απλώς στον θάνατο, αλλά πραγματοποιεί τη δική της διάβαση «εκ του θανάτου εις την ζωή». Για τον λόγο αυτό η Εκκλησία δεν εορτάζει μόνο την Κοίμησή της, αλλά και την εις Ουρανούς Μετάστασή της.

«Για τον Κύριό μας τον Ιησού Χριστό ομιλούμε περί Αναστάσεως, γιατί Εκείνος ως Παντοδύναμος Θεός κατέλυσε το κράτος του θανάτου και τη φθορά του σώματος και ανέστη τριήμερος, ενώ για την Παναγία Μητέρα του Κυρίου ομιλούμε περί μεταστάσεως», ανέφερε χαρακτηριστικά. Η μετάσταση σημαίνει ότι «ανήλθε το θεοειδές και ένθεο και πανάγιο σώμα της εις τους ουρανούς ενωμένο ξανά με την ψυχή της».

Το γεγονός αυτό συνδέθηκε με το μοναδικό μυστήριο της Παναγίας, μέσα στην οποία «ο Υιός και Λόγος του Θεού προσέλαβε σάρκα από τη δική της σάρκα, από την καθαρή και αμόλυντη εκ των παρθενικών της αιμάτων μέσα στη μήτρα της και έγινε τέλειος άνθρωπος ο άπειρος και ατελεύτητος Θεός».

Η Μετάσταση της Θεοτόκου, μετά την Ανάσταση του Χριστού, αποτελεί για τον

άνθρωπο μια ζωντανή μαρτυρία ότι ο θάνατος και η φθορά δεν έχουν τον τελευταίο λόγο. «Ο Χριστός ανέστη και η Κυρία Θεοτόκος μετέστη και ανοίγει για μας αυτόν τον ουράνιο δρόμο να μπορούμε και εμείς να μετέχουμε της αφθαρσίας, έναντι της φθοράς».

Ως καρπό της δύναμης αυτής της Χάριτος αναφέρθηκαν και τα άφθαρτα σώματα των Αγίων, όπως του Αγίου Ιωάννου του Ρώσου, του Αγίου Σπυρίδωνος, του Αγίου Γερασίμου και του Αγίου Διονυσίου. Πρόκειται, όπως σημειώθηκε, για εμπειρική μαρτυρία της Εκκλησίας και της νίκης του Χριστού απέναντι στον θάνατο και τη φθορά.

Ωστόσο, η μετοχή στην αφθαρσία δεν αποτελεί ανθρώπινο κατόρθωμα, αλλά δωρεά του Θεού, η οποία συνδέεται με την πίστη, την εμπιστοσύνη και τον πνευματικό αγώνα. «Ο Θεός μας τα δωρίζει όταν βλέπει τον αγώνα μας τον πνευματικό, τη διάθεσή μας, τις προσπάθειές μας, το να κρατηθούμε εις τη ζωή μας ευπρεπείς, αξιοπρεπείς, με ταπείνωση».

Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε και στις καθημερινές δοκιμασίες της ζωής. Οι θλίψεις, οι

στενοχώριες, οι αμφιβολίες και οι δυσκολίες δεν παύουν να υπάρχουν. Το ζητούμενο, όμως, είναι ο τρόπος με τον οποίο ο άνθρωπος τις αντιμετωπίζει, έχοντας «νου Χριστού», ώστε να μπορεί «αυτήν την ανθρώπινη πεπτωκυία φύση και κατάσταση να τη μεταλλάσσουμε και να την κάνουμε χαριτωμένη ζωή».

Στο τέλος, η Παναγία παρουσιάστηκε ως Μητέρα και οδηγός του κάθε πιστού. «Προσφεύγουμε στα ιερά της εικονίσματα. Προσκυνούμε το πρόσωπό της, το θεομητορικό μητρικό της πρόσωπο. Εναποθέτουμε τον πόνο μας, τη θλίψη μας, την ανάγκη μας, την ασθένειά μας, τις ελπίδες μας και τις χαρές μας».

Η εμπιστοσύνη στην Παναγία, όπως υπογραμμίστηκε, μπορεί να γίνει δρόμος προς

τον Χριστό, αρκεί ο άνθρωπος να της επιτρέψει να ενεργήσει στη ζωή του «με πολλή εμπιστοσύνη, όχι με αμφιβολία», αλλά «μέσα στην απλότητα της χάρης και της δωρεάς του Θεού».

Ολοκληρώνοντας, διατυπώθηκε η ευχή όλοι οι πιστοί να γίνουν «Παναγιομίμητοι», μιμούμενοι την Παναγία στη ζωή τους, αλλά και «Παναγιοσκέπαστοι», κάτω από τη μητρική προστασία της Υπεραγίας Θεοτόκου, ώστε με πίστη και εμπιστοσύνη να πορεύονται προς την ένδοξη Κοίμηση και την εις Ουρανούς Μετάστασή της.

